

Sygn. akt V W 3124/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Klaudia Milek

Protokolant: Agnieszka Zawrzykraj

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 12 grudnia 2013 r., 22 maja 2014 r., 25 czerwca 2014 r., 16 września 2014 r. i 8 października 2014 r. sprawy, przeciwko A. T. s. S. i S. z domu Czyż ur. (...) w miejscowości B.

obwinionego o to że:

1) W dniu 18 maja 2013r. ok. godz. 20.25 w W. w Al. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 23 ust. 1 pkt 2 P., w ten sposób, że kierując autobusem marki S. nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępu podczas omijania samochodu marki B. nr rej. (...) w wyniku czego zderzył się z nim, powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86§ 1KW w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012r., poz. 1137, zm.: Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011r. Nr 222, poz. 1321; Dz.U. z 212r. poz. 951);

2) W miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym określonym w §87 ust. 1 pkt 2 zsd w ten sposób, że kierując autobusem marki S. nr rej. (...) i nie zastosował się do znaku poziomego P-8b „strzałka kierunkowa” i z pasa przeznaczonego do skrętu w prawo pojechał na wprost,

tj. o wykroczenie z art. 92§1 Kw w związku z § 87 ust. 1 pkt 2R. Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31.07.2002r. (Dz. U. 170, poz. 1393) w sprawie znaków i sygnałów drogowych;

3) W miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym i drugim wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym określonym w § 90 ust. 5 Z. w ten sposób, że kierując autobusem marki S. nr rej. (...) nie zastosował się do znaku poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona" przejeżdżając przez nią,

tj. o wykroczenie z art. 92§1 KW w związku z § 90 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31.07.2002r. (Dz. U. 170, poz. 1393) w sprawie znaków i sygnałów drogowych

Orzeka

1) Obwinionego A. T. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to na podstawie art. 86 par 1 kw w zw z art. 9 par 2 kw wymierza karę grzywny w wysokości 600 (sześćset) złotych.

2) Zasądza od obwinionego 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty , obciąża go w części kosztami postępowania w sprawie w kwocie 213,51 zł (dwieście trzynaście złotych, pięćdziesiąt jeden groszy)

Sygn. akt V W 3124/13

UZASADNIENIE

A. T. został obwiniony o to, że:

4) W dniu 18 maja 2013r. ok. godz. 20.25 w W. w Al. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 23 ust. 1 pkt 2 P., w ten sposób, że kierując autobusem marki S. nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępu podczas omijania samochodu marki B. nr rej. (...) w wyniku czego zderzył się z nim, powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86§ 1KW w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012r., poz. 1137, zm.: Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011r. Nr 222, poz. 1321; Dz.U. z 212r. poz. 951);

5) W miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym określonym w §87 ust. 1 pkt 2 zsd w ten sposób, że kierując autobusem marki S. nr rej. (...) i nie zastosował się do znaku poziomego P-8b „strzałka kierunkowa” i z pasa przeznaczzonego do skrętu w prawo pojechał na wprost,

tj. o wykroczenie z art. 92§1 Kw w związku z § 87 ust. 1 pkt 2R. Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31.07.2002r. (Dz. U. 170, poz. 1393) w sprawie znaków i sygnałów drogowych;

6) W miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym i drugim wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym określonym w § 90 ust. 5 Z. w ten sposób, że kierując autobusem marki S. nr rej. (...) nie zastosował się do znaku poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona” przejeżdżając przez nią,

tj. o wykroczenie z art. 92§1 KW w związku z § 90 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31.07.2002r. (Dz. U. 170, poz. 1393) w sprawie znaków i sygnałów drogowych

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. T. zatrudniony jest w (...) w W. jako kierowca autobusu. W dniu 18 maja 2013 r. ok. godz. 20.25 kierując autobusem marki S. nr rej. (...) w W. jechał po jezdni ul. (...) z kierunku od Centrum w stronę P.. W tym samym czasie z drogi dojazdowej (podporządkowanej) na jezdnię, po której poruszał się A. T., wjeżdżała A. G. kierująca samochodem marki B. o nr rej. (...). Drogi, po których poruszali się obaj kierujący krzyżują się w tym miejscu. Na skrzyżowaniu tym występuje zarówno pionowe jak i poziome oznakowanie. Na drodze, po której poruszał się samochód kierowany przez A. G. ustawiony jest przed skrzyżowaniem znak A-7 „ustąp pierwszeństwa”, zaś na drodze, po której poruszał się A. T. znajduje się znak D – „droga z pierwszeństwem”. Na skrzyżowaniu tym znajduje się również oznakowanie poziome. Są na nim wyznaczone pasy ruchu oraz za pomocą znaku P-21 – powierzchnia wyłączona z ruchu. Przed skrzyżowaniem, na drodze poruszania się autobusu znajduje się znak pionowy F-10 „kierunki na pasach ruchu” oraz odpowiadające temu znakowi oznakowanie poziome. Wyznaczona tymi znakami organizacja ruchu precyzuje pas skrajny prawy wyłącznie do skrętu w prawo, zaś pozostałe trzy – do jazdy przez skrzyżowanie na wprost. Zapewnia ona bezkolizyjny wjazd na jezdnię ul. (...). Jerozolimskie pojazdom nadjeżdżającym po drodze dochodzącej do skrzyżowania z prawej strony, czyli po tej, którą poruszała się A. G..

A. T. przejechał powyższe skrzyżowanie na wprost, wjeżdżając na nie po pasie ruchu przeznaczonym wyłącznie do skrętu w prawo. Nie zastosował się tym samym do znaku poziomego P-8b „ strzałka kierunkowa”. Przejeżdżając przez powyższe skrzyżowanie nie zastosował się również do znaku poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona”, przejeżdżając przez nią.

Na wysokości posesji nr (...) położonej przy ul. (...) wykonał manewr omijania samochodu marki B. o nr rej. (...), którego kierująca zatrzymała się przed skrzyżowaniem z ul. (...). (...) aby upewnić się, że nie utrudni ona swoim wjazdem ruchu pojazdom poruszającym się po drodze z pierwszeństwem przejazdu. Podczas wykonywania tego manewru A. T. nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu, w wyniku czego zderzył się z nim, powodując jego uszkodzenie.

W wyniku kolizji w samochodzie marki B. o nr rej. (...) został wyrwany z zaczepów przedni zderzak (w wyniku czego popękana i zarysowana została jego powłoka lakiernicza), został wyrwany z mocowań oraz popękany przedni reflektor z lewej strony, został wgnieciony błotnik przedni z lewej strony (na jego krawędzi stwierdzono odprysk lakieru), zostało wyrwane oraz pęknięte nadkole przednie z lewej strony, a także przesunięta została pokrywa silnika na mocowaniach.

W autobusie marki S. o nr rej. (...) doszło do następujących uszkodzeń: została zarysowana powłoka lakiernicza części bocznej z prawej strony przed drzwiami tylnymi, została zarysowana powłoka szklana drzwi tylnych z prawej strony, zostały odkształcone i zarysowane uszczelki na tylnych drzwiach prawych, a także została zarysowana powłoka lakiernicza za drzwiami tylnymi prawymi przy nadkole na długości około 10 cm.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionego A. T. /k. 52-53/, zeznań pokrzywdzonej A. G. /k. 67, 9v/, zeznań świadka K. P. /k. 66-67, 11v/, zeznań świadka A. K. /k. 83-84, 20-21/, zeznań świadka M. L. /k. 117-118/, opinii pisemnej oraz ustnych opinii uzupełniających biegłego sądowego J. K. /k. 112-113, 118, 101-111/, a także notatek urzędowych /k. 1-2, 8, 12, 22-23/, szkicu /k. 3/, protokołu użycia alkometru /k. 6-7/, protokołu oględzin /k. 4-5/ oraz informacji o karalności /k. 24/.

Obwiniony A. T. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wskazał, iż pracuje jako kierowca autobusu. W dniu zdarzenia wyjeżdżał z ulicy (...). Jechał wówczas drogą z pierwszeństwem przejazdu. Poruszał się z prędkością 30 km/h. Następny przystanek (...) umiejscowiony jest na dole wiaduktu. Od tego przystanku do przystanku (...) Al. (...)", który umiejscowiony jest na wiadukcie, dzieli odległość około 200 m. W czasie zdarzenia pokrzywdzona wyjeżdżając z drogi podporządkowanej uderzyła w ostatnie koło kierowanego przez niego autobusu, w wyniku czego uszkodzeniu (urwaniu) uległ jej błotnik. Obwiniony podkreślił, iż w czasie zdarzenia jechał swoim pasem ruchu i nie złamał wówczas żadnych przepisów drogowych. Kierowany przez niego pojazd nie doznał żadnych uszkodzeń. A. T. zaprzeczył również, aby omijał pojazd pokrzywdzonej. /k. 52-53 wyjaśnienia obwinionego A. T./

A. T. ma 55 lat. Jest stanu wolnego. Z zawodu jest technikiem hodowcą. Pracuje w (...), gdzie osiąga miesięczny dochód w wysokości 1600 złotych. Nie był karany. Nie był również leczony psychiatrycznie ani odwykowo. /k. 52 wyjaśnienia obwinionego A. T./

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę A. T. w odniesieniu do przypisanych mu czynów.

Sąd, konstruując stan faktyczny, oparł się na materiale dowodowym w postaci zeznań pokrzywdzonej A. G., zeznań świadków K. P., A. K. i M. L. oraz opinii biegłego sądowego J. K.. Podstawę ustaleń stanowiły także dołączone do akt sprawy źródła pozaposobowe z dokumentów w postaci: notatek urzędowych, szkicu, protokołu użycia alkometru, protokołu oględzin oraz informacji o karalności.

Ustalając stan faktyczny, Sąd uwzględnił także wyjaśnienia obwinionego A. T.. Sąd dał im wiarę tylko częściowo, tj. w zakresie, w jakim obwiniony potwierdził swoją obecność na miejscu zdarzenia oraz w zakresie szkód, jakie w wyniku kolizji powstały w pojeździe pokrzywdzonej. W powyższym zakresie wyjaśnienia obwinionego korespondują z zeznaniami pokrzywdzonej oraz świadków, opiniami biegłego sądowego J. K., a także dowodami z dokumentów, którym Sąd dał w pełni wiarę.

Jednocześnie Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego w zakresie, w jakim wskazywał on, iż w czasie zdarzenia posiadał pierwszeństwo przejazdu przed pojazdem kierowanym przez pokrzywdzoną. Jako niewiarygodną należało ocenić również tę część jego wyjaśnień, w których podawał on, iż nie złamał wówczas żadnych przepisów drogowych. Twierdzenia obwinionego w tym zakresie stanowią wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony. W opozycji do tej części jego wyjaśnień znajdują się zeznania złożone przez pokrzywdzoną, świadków oraz opinie sporządzone przez biegłego sądowego J. K..

Analizując zeznania pokrzywdzonej A. G., w kontekście pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza opinii biegłego sądowego J. K., Sąd uznał, iż są one zgodne z prawdą. Świadek ta w swoich zeznaniach potwierdziła, iż w dniu zdarzenia około godz. 20:25 kierowała samochodem marki B. o nr rej. (...). Podróżowała sama, jej samochód był sprawny technicznie. Wyjeżdżała z drogi znajdującej się przy posesji ul. (...). (...)w W.. Zamierzała w tym miejscu włączyć się do ruchu ul. (...). (...)w kierunku ul. (...). Z uwagi na to zatrzymała kierowany przez siebie pojazd za znakiem ustęp pierwszeństwa przodem pojazdu na wysokości pasa umożliwiającego włączenie się do ruchu. Gdy spojrzała w lewą stronę spostrzegła jadący po prawym pasie ruchu ul. (...). (...) od strony ul. (...) autobus (...). Na pasie ruchu, po którym poruszał się autobus znajdują się znaki poziome nakazujące skręt w prawo na teren, z którego pokrzywdzona wyjeżdżała. W ocenie A. G. autobus jechał bardzo szybko i nie wykonał manewru skrętu w prawo, którego spodziewała się pokrzywdzona, tylko jechał dalej na wprost przejeżdżając przez powierzchnię wyłączoną z ruchu. Gdy autobus znajdował się na powierzchni wyłączonej z ruchu jego kierowca odbił w swoją lewą stronę chcąc ominąć pojazd pokrzywdzonej, który zatrzymał się w tym miejscu. Podczas wykonywania tego manewru prawa tylna część autobusu uderzyła w lewy przedni narożnik samochodu marki B.. Po zdarzeniu kierujący autobusem nie zatrzymał się od razu, tylko dopiero na przystanku.

Zeznania pokrzywdzonej A. G. należało uznać za logiczne i spójne, odpowiadają zasadom doświadczenia życiowego i korespondują z notoryjnościami spraw podobnych. /k. 67, 9v zeznania pokrzywdzonej A. G./

Swoje zeznania w niniejszej sprawie złożyli również świadkowie K. P., A. K. i M. L. – pasażerowie autobusu marki S. o nr rej. (...). W swoich zeznaniach świadkowie ci potwierdzili, iż autobus wjechał na skrzyżowanie po pasie prawym skrajnym (przeznaczonym wyłącznie do skrętu w prawo), przejechał przez obszar wyłączony z ruchu, a kolizja miała miejsce za skrzyżowaniem na pasie prawym skrajnym. /k. 66-67, 11v zeznania świadka K. P., k. 83-84, 20-21 zeznania świadka A. K., k. 117-118 zeznania świadka M. L./

Sąd oceniając zeznania złożone przez K. P., A. K. i M. L. dał im w pełni wiarę, nie znajdując żadnych podstaw do przyjęcia założenia, iż celowo podali oni w swoich zeznaniach okoliczności niezgodne z prawdą.

Wobec rozbieżnych relacji w zakresie powstania kolizji, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego do spraw ruchu drogowego, techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków, który dokonał analizy przebiegu zdarzenia.

Biegły J. K. wykonał opinię w oparciu o akta niniejszej sprawy, fotografie miejsca zdarzenia pozyskane z portalu internetowego google.maps oraz oględziny miejsca zdarzenia przeprowadzone przez biegłego w dniu 8.09.2014 ok. godz. 14:00.

W sporządzonej opinii biegły wskazywał, iż przedmiotowe zdarzenie miało miejsce w sobotę 18 maja 2013 r. około godz. 20:25 w W. na ul. (...), na wysokości posesji nr (...). Doszło do niego na suchej asfaltowej nawierzchni, w dobrych warunkach pogodowych, przy temperaturze wynoszącej ok. 26°C i średnim natężeniu ruchu. Obwiniony kierował autobusem i jechał po jezdni ul. (...) z kierunku od Centrum w stronę P.. Z kolei pokrzywdzona poruszała się samochodem osobowym B. i wjeżdżała na tę jezdnię drogą dojazdową.

Drogi, po których poruszali się uczestnicy zdarzenia, krzyżują się w miejscu, w którym wystąpiła kolizja. Na skrzyżowaniu tym występuje zarówno oznakowanie pionowe jak i poziome. Na drodze, po której poruszał się samochód B. ustawiony jest przed skrzyżowaniem znak A-7 „ustęp pierwszeństwa”, zaś na drodze, po której poruszał się autobus – znak D – „droga z pierwszeństwem”. Na skrzyżowaniu tym znajduje się oznakowanie poziome. Są na nim wyznaczone pasy ruchu oraz, za pomocą znaku P-21 powierzchnia wyłączona z ruchu. Przed miejscem, na którym doszło do zdarzenia, na drodze poruszania się autobusu znajduje się znak pionowy F-10 „kierunki na pasach ruchu” oraz odpowiadające temu znakowi oznakowanie poziome. Wyznaczona tymi znakami organizacja ruchu przeznacza pas skrajny prawy wyłącznie do skrętu w prawo, zaś pozostałe trzy – do jazdy przez skrzyżowanie na wprost. Zapewnia ona bezkolizyjny wjazd na jezdnię ul. (...). (...) pojazdom nadjeżdżającym po drodze dochodzącej do skrzyżowania z prawej strony, czyli po tej, którą podczas zdarzenia poruszał się samochód pokrzywdzonej.

W czasie oględzin biegły zwrócił uwagę na brak przeszkód w polu wzajemnej obserwacji uczestników zdarzenia podczas ich dojeżdżania do miejsca, w którym wystąpiła kolizja. Biegły wskazał również, iż do przedmiotowego zdarzenia doszło w sobotę, czyli w czasie, gdy w tym miejscu zazwyczaj nie ma utrudnień w ruchu i zazwyczaj ruch odbywa się płynnie. Z uwagi na to, iż w miejscu zdarzenia droga i towarzysząca jej infrastruktura są nowe, posiadają nowoczesne rozwiązania i zapewniają bardzo dobre warunki poruszania się, dopuszczalna w tym miejscu prędkość wynosi do 70 km/godz.

Ustalając przebieg zdarzenia, biegły stwierdził, iż bezspornym jest, że obwiniony poruszał się po drodze głównej, zaś kierująca samochodem B. wjeżdżała na skrzyżowanie po drodze podporządkowanej.

W oparciu o akta niniejszej sprawy biegły stwierdził również, iż według zgodnych relacji postronnych świadków i kierującej samochodem B. obwiniony przejechał skrzyżowanie na wprost wjeżdżając na nie po pasie ruchu przeznaczonym wyłącznie do skrętu w prawo, przejechał przez obszar wyłączony z ruchu, a kolizja wystąpiła za skrzyżowaniem na prawym pasie ruchu. Tym samym swoim zachowaniem obwiniony nie zastosował się do wymagań określonych w art. 5 ust. 1 Prawa o Ruchu Drogowym, poprzez zignorowanie znaków drogowych: F-10 „kierunki na pasach ruchu” i P-21 „obszar wyłączony z ruchu”.

W opinii biegłego, powyższych działań obwinionego, zgodnie z art. 4 Prawa o Ruchu Drogowym, nie miała obowiązku przewidywać kierująca samochodem marki B.. Dlatego też, co podkreślił stanowczo w sporządzonej opinii biegły, należy jednoznacznie stwierdzić, że wcześniej wymienione sprzeczne z prawem działania obwinionego były przyczyną wystąpienia stanu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu.

Oceniając prawidłowość techniki i taktyki jazdy kierujących biegły wskazał, iż kierująca samochodem B. dla zgodnego z przepisami Prawa o Ruchu Drogowym wjazdu na skrzyżowanie nie musiała się zatrzymywać. Najprawdopodobniej po rozpoznaniu wystąpienia stanu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu podjęła działania obronne polegające na hamowaniu samochodu B.. Brak jest dowodów materialnych w oparciu, o które możliwe byłoby jednoznaczne ustalenie parametrów ruchu samochodu B. w chwili kolizji. Z uwagi na to jednak, iż ślad kontaktu rozpoczyna się w części tylnej autobusu, oznacza to, że samochód pokrzywdzonej musiał znajdować się w ruchu do przodu. Rozpoznanie stanu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu możliwe było przez kierującą samochodem B. podczas obserwacji okolicy przejścia dla pieszych w czasie dojeżdżania do skrzyżowania.

Mając na uwadze niepodjęcie przez obwinionego działań obronnych, o czym m. in. świadczy zatrzymanie się autobusu w znacznej odległości od miejsca kolizji, biegły stwierdził, iż A. T. nie zachowywał szczególnej ostrożności, do czego zobowiązywał go art. 25 ust. 1 Prawa o Ruchu Drogowym.

Przy ocenie taktyki jazdy obwinionego biegły wskazał, iż w złożonych zeznaniach świadkowie zdarzenia zgodnie podali, iż obwiniony wjechał na skrzyżowanie po skrajnym prawym pasie ruchu, przejechał przez obszar wyłączony z ruchu, a kolizja wystąpiła za skrzyżowaniem na skrajnym prawym pasie ruchu. W przypadku, gdyby faktycznie taki byłoby przebieg przedmiotowego zdarzenia wówczas, w opinii biegłego, przyczyną wystąpienia kolizji drogowej byłaby również błędna taktyka jazdy obwinionego. Wskazać należy przy tym, iż w żadnym miejscu swoich wyjaśnień obwiniony nie twierdził, aby kolizja wystąpiła na pasie ruchu drugim od prawej, nie zarzucał również pokrzywdzonej wjazdu na ten pas ruchu. Argumenty podnoszone przez obwinionego byłyby zasadne wówczas, gdyby na skutek warunków atmosferycznych nieczytelne było oznakowanie poziome w miejscu zdarzenia, w innym przypadku pokrzywdzona wjeżdżając na skrzyżowanie miała prawo liczyć na to, zgodnie z art. 4 Prawa o Ruchu Drogowym, że tor ruchu autobusu nie będzie przebiegał przez obszar wyłączony z ruchu.

Mając na uwadze powyższe ustalenie biegły nie znalazł podstaw dla negatywnej oceny taktyki jazdy kierującej samochodem B., zaś materiał dowodowy sprawy nie jest wystarczający do wypowiedzania się o technice jazdy tej uczestniczki zdarzenia. /k. 112-113, 118, 101-111 opinia pisemna oraz ustne opinie uzupełniające biegłego sądowego J. K./

W ocenie Sądu opinie biegłego były jasne, spójne i nie zawierały sprzecznych wniosków. Sąd nie dopatrywał się błędów logicznych w rozumowaniu biegłego. Wydając opinie biegły bazował na całym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i swoje stanowisko w sposób wystarczający uargumentował. Dlatego Sąd przyjął wnioski opinii za podstawę ustaleń faktycznych.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zebranych w sprawie dowodach pozaosobowych w postaci: notatek urzędowych /k. 1-2, 8, 12, 22-23/, szkicu /k. 3/, protokołu użycia alkomatu /k. 6-7/, protokołu oględzin /k. 4-5/ oraz informacji o karalności /k. 24/. Dowody te należało uznać za w pełni wiarygodny materiał dowodowy albowiem zostały one sporządzone zgodnie z przepisami, a żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby wiarygodność tych dokumentów.

Reasumując, w świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów, Sąd uznał, że obwiniony A. T. w dniu 18 maja 2013r. ok. godz. 20.25 w W. w Al. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 23 ust. 1 pkt 2 P., w ten sposób, że kierując autobusem marki S. nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępów podczas omijania samochodu marki B. nr rej. (...) w wyniku czego zderzył się z nim, powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Obwiniony dopuścił się wykroczenia kwalifikowanego z art. 86 § 1 kw. Zachowanie sprawcy naruszającego wskazany przepis polega na niezachowaniu należytej ostrożności, czego następstwem jest spowodowanie zagrożenia w bezpieczeństwie ruchu drogowego. Zgodnie z przepisami Prawa o ruchu drogowym (art. 3) każdy uczestnik ruchu, czyli pieszy, kierujący, a także inne osoby przebywające w pojeździe lub na pojeździe znajdującym się na drodze, jak i inne osoby znajdujące się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga – szczególną ostrożność, czyli unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze.

Przepisy Prawa Ruchu Drogowego dotyczące wykonywania manewru omijania zostały określone w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z nimi, kierujący pojazdem jest obowiązany przy omijaniu zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu, uczestnika ruchu lub przeszkody, a w razie potrzeby zmniejszyć prędkość. Omijanie pojazdu sygnalizującego zamiar skręcenia w lewo może odbywać się tylko z jego prawej strony.

Analizując niniejszą sprawę Sąd uznał również, iż obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu określonego w art. 92 § 1 kw. Zarzucone obwinionemu wykroczenie określone w art. 92 § 1 kw dopuszcza się ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. W myśl art. 5 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym obwiniony jako uczestnik ruchu znajdujący się na drodze był obowiązany stosować się do poleceń i sygnałów dawanych przez osoby kierujące ruchem lub uprawnione do jego kontroli, sygnałów świetlnych oraz znaków drogowych.

Obwiniony nie zastosował się do znaku drogowego P-8b „strzałka kierunkowa” i z pasa przeznaczanego do skrętu w prawo pojechał na wprost, wykraczając tym samym przeciwko przepisom określonym w § 87 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

W świetle ujawnionego w sprawie materiału dowodowego nie budzi również wątpliwości, że obwiniony w sposób zawiniony nie zastosował się do znaku drogowego poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona” przejeżdżając przez nią, czym naruszył dyspozycję art. 92 § 1 kw w zw. z § 90 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

Przy wymierzaniu obwinionemu A. T. kary, Sąd miał na uwadze dyrektywy wskazane w przepisie art. 33 § 1-4 kw oraz art. 9 § 2 kw. Wykroczenie z art. 86 § 1 kw zagrożone jest karą grzywny, natomiast wykroczenie z art. 92 § 1 kw zagrożone jest karą grzywny albo karą nagany. Zgodnie z dyspozycją wyrażoną w art. 9 § 2 kw, jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów. Wobec powyższego należało stwierdzić, iż przepisem, który przewiduje karę surowszą jest art. 86 § 1 kw. Zgodnie z powyższą regułą, Sąd na podstawie art. 86 § 1 kw przy zastosowaniu art. 9 § 2 kw za te trzy wykroczenia wymierzył obwinionemu łączną karę grzywny w wysokości 600 zł.

W ocenie Sądu kara wymierzona obwinionemu jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości jego czynów i stopnia jego winy oraz pozwoli na osiągnięcie celów kary, tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznej jej oddziaływania. Wymierzona kara uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania. Uwzględnia również ona sytuację materialną i możliwości zarobkowe obwinionego, który osiąga miesięczne zarobki w wysokości 1600 złotych i nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Jednocześnie należało stwierdzić, iż Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani – tym bardziej – odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego.

Orzeczenie o opłacie wydano na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 60 zł.

Jednocześnie Sąd obciążył obwinionego jedynie częściowo wydatkami poniesionymi w toku postępowania przez Skarb Państwa w wysokości 213,51 złotych, zwalniając go w pozostałej części od tych wydatków, na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w wyroku.